

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 09. dubna 2018 ve věci odsouzeného **A. A., nar. xxx**, státního občana Běloruska, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici xxx, odsouzeného pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku

takto:

Podle § 283 písm. d) tr. řádu se návrh odsouzeného A. A., nar. xxx, na povolení obnovy řízení v trestní věci sp. zn. 46 T 3/2016 zamítá.

Odůvodnění:

1. Odsouzený A. A. byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 07.06.2016, sp. zn. 46T 3/2016 odsouzen pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 17 let, pro který byl dle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 09. 2016 sp. zn. 7 To 72/2016 byl rozsudek Městského soudu v Praze změněn ve výroku o trestu, a odsouzenému byl uložen trest odnětí svobody v trvání 15 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, a dále mu byl uložen dle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku trest vyhoštění na dobu neurčitou. Ve věci bylo dále rozhodováno Nejvyšším soudem ČR, který na základě dovolání podaného odsouzeným rozhodl usnesením ze dne 28. 02. 2017 pod sp. zn. 4 Tdo 113/2017 tak, že se dovolání odsouzeného odmítá. Odsouzený dále podal ústavní stížnost, o které rozhodl Ústavní soud ČR usnesením ze dne 14. 07. 2017 sp. zn. II. ÚS 1503/17 tak, že ústavní stížnost odmítl.
2. Odsouzený A. se podle skutkových zjištění zdejšího soudu dopustil jednání kvalifikovaného jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku tím způsobem, že dne 16. 07. 2015 kolem 13.15 hod. v xxx, u stanice metra Xxx, po předchozí slovní rozepři a vzájemné fyzické potyčce, opakovaně fyzicky napadl poškozeného R. A., a to za užití nože, který si vyndal ze své tašky, omotal ho igelitem, a poškozenému způsobil bodné rány, a to úderý vedenými střední až velkou silou, přičemž jej bodl celkem 8x do různých částí těla. Poškozený na místě zemřel, když jeho smrt nebylo možno odvrátit ani na místě poskytnutou lékařskou pomocí.
3. Ve svých **návrzích na povolení obnovy řízení** se odsouzený A. domáhal toho, aby soud přehodnotil míru jeho zavinění, která byla nižší, než jak ji soud dovodil, a to s ohledem na předchozí jednání poškozeného vůči němu. Odsouzený uvedl, že nezpochybňuje to, že poškozenému způsobil svým jednáním smrt, ale domnívá se, že soud dostatečně nevyhodnotil zavrženíhodné jednání poškozeného, který byl osobou trvale agresivní, vyvolávající spory, užívající násilí a využívající své fyzické přednosti. Dále odsouzený namítl, že vražedný nástroj, tedy nůž, kterým byl čin spáchán, přinesl na místo činu poškozený v tašce s oděvními svršky, a nikoli on sám. Soud také nesprávně vyhodnotil kamerové záznamy z místa činu, když nich není vidět, že by si odsouzený obaloval nůž igelitem. Dále soud nezohlednil, že poškozený, který jej zbil, pak odcházejí ještě odsouzenému vyhrožoval, že příště to bude horší. Správné vyhodnocení

jednání poškozeného vůči odsouzenému by pak mělo soud vést k užití jiné, tj. mírnější, právní kvalifikace. Odsouzený dále uvedl, že v žádném případě neměl v úmyslu poškozeného usmrtit, chtěl mu pouze ublížit, avšak nikoli smrtelně, a chtěl mu pouze vrátit to, co sám od něj před tím dostal. Domnívá se, že na základě předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného má právo na odvetu a satisfakci, užití zbraně bylo pouze náhodné, neboť kdyby poškozený tento nůž na místo činu sám osobně nepřinesl, nemohl by ho užít. Dále se odsouzený domnívá, že by bylo možno v jeho případě užít ust. § 18 odst. 2 tr. zákoníku, protože se mylně domníval, že poškozeného pouze zbije jako koně, případně mu ublíží na zdraví. Jeho trestný čin by proto měl být právně kvalifikován dle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, tj. jako trestný čin zabití, případně dle § 145 odst. 3 tr. zákoníku, tj. jako trestný čin těžkého ublížení na zdraví s následkem smrti. Dále odsouzený rozporoval lékařskou zprávu a pitevní protokol, který uváděl, že toxikologie poškozeného byla negativní, protože poškozený byl známý jako uživatel drog, a to marihuany a pervitinu. Ani u odsouzeného pak nebyla provedena po jeho zadržení zkouška krve, aby bylo zjištěno, že on také požil větší množství léků a drog. Ustanovený obhájce odsouzeného pak doplnil návrhy odsouzeného A. v tom smyslu, že odsouzenému nebyla dána možnost, aby se dostatečně vyjádřil k osobnosti poškozeného, a k obavám, které z něj měl, což hrálo velkou roli v celém jejich konfliktu. Dále nebyl vyslechnut žádný svědek, který by mohl ve prospěch odsouzeného vypovědět o osobnosti poškozeného. Soud se nezabýval tím, co konfliktu obou zúčastněných dlouhodobě předcházelo, a to, že poškozený dlouhodobě odsouzenému vyhrožoval fyzickou likvidací, což by mohl před soudem dosvědčit svědek A. V..

4. V rámci veřejného zasedání konaného dne 09. 04. 2018 **odsouzený** zopakoval ve stručnosti obsah svých písemně podaných návrhů na povolení obnovy řízení, a k dotazům soudu uvedl, že přesto, že původně v hlavním líčení uváděl, že má výpadek paměti, na vše si vzpomněl právě ve výkonu trestu, když měl čas přemýšlet. Pokud v rámci hlavního líčení uváděl, že nůž byl jeho, že bylo jeho vojenskou zvyklostí jej nosit při sobě, pak nyní zdůrazňuje, že nůž jeho nebyl, a v rámci provotního řízení byl soudem pouze špatně pochopen. Svědci, kteří uváděli, že ho viděli, jak vytahuje nůž ze své tašky, vypovídali rozporně, někteří vypovídali, že to viděli, jiní, že nikoli, na kamerách to ale zaznamenáno není. V každém případě přinesl nůž na místo činu poškozený v igelitové tašce, kterou tam roztrhal. Nůž odsouzený vzal a bodal s ním poškozeného proto, že byl ve strachu a v šoku, a také v hněvu a v afektu. Navíc možná tehdy kvůli napadení poškozeným, měl i otřes mozku, což už nyní nikdo neprozkoumá. Není pravdou, že by poškozený z místa činu odcházel, a teprve poté jej odsouzený napadl, poškozený byl stále na místě, chodil jenom krok sem, krok tam. Zabitím odsouzenému poškozený vyhrožoval asi rok před touto událostí, když bydleli ve společném pronájmu. Poškozený odsouzeného zbil kvůli klíčům. Odsouzený nikde nehlásil, že ho poškozený v minulosti napadl, protože se bál, že ho bude opět bít. Tehdy mu poškozený ukázal nůž a řekl mu, že jestli se to bude opakovat, tak ho podřízne. Byly mezi nimi i další konflikty, které už si odsouzený podrobně nepamatuje. Odsouzený zopakoval, že na schůzku na Xxxi rozhodně nejel s úmyslem poškozeného zabít, ale chtěl si s ním pouze promluvit.
5. **Svědék A. V.** před soudem vypověděl, že s odsouzeným A. em se zná asi 5 let, v minulosti bydleli v jednom bytě, kde s nimi žil ještě poškozený R. A. a další čtyři Ukrajinci, takto společně bydleli asi 3 – 4 měsíce. Svědek byl přítomen i u hádky, která vznikla mezi odsouzeným a poškozeným, tehdy přišel na Anděl ke kostelu, kde je menší parčík, a zde viděl, jak se perou. Tuto rvačku vyhrál odsouzený a poškozený křičel, že ho zabije. Pak šli ale všichni tři na pivo, ale poškozený byl pořád ještě zlý. Svědek uvedl, že s poškozeným společně pracovali, a také měli mezi sebou roztržku, poškozený mu dal jednou takovou facku, že mu zlomil horní čelist, což lze dohledat ze záznamů v nemocnici. Svědek V. pak řekl poškozenému, že pokud bude takto pokračovat, narazí na někoho, kdo ho zabije. Dále svědek uvedl, že ví o tom, že poškozený způsobil zlomeninu dolní čelisti i dalšímu Ukrajinci. Svědek vypověděl, že jeho konflikt

s poškozeným se odehrál asi rok před vraždou, ale policii to nehlásil, protože není holka, aby si chodil stěžovat, v nemocnici při ošetření řekl, že upadl. Poškozený byl také uživatelem návykových látek, kouřil trávu, užíval pervitin. Drogy užíval i odsouzený A.. S odsouzeným A. svědek hovořil naposledy dva dny před veřejným zasedáním a bavili se o tom, co se v minulosti stalo, odsouzený mu ale neříkal, jak má vypovídat před soudem, svědek mu přislíbil, že bude mluvit pravdu.

6. Podle § 278 odst. 1 tr. řádu se obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě, nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve, odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích, nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu, nebo k poměrům pachatele, nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.
7. Městský soud v Praze v rámci veřejného zasedání projednal **návrh** odsouzeného na povolení obnovy řízení, a dospěl k závěru, že **není důvodný**.
8. Zásadním požadavkem odsouzeného A. bylo, aby soud znovu vyhodnotil osobu poškozeného R. a A., kdy tvrdil, že tento se k němu choval v minulosti zavrženíhodným způsobem, opakovaně mu vyhrožoval zabitím a stejně agresivní byl i vůči svému okolí. Jako konkrétní příklad minulých výhrůžek uvedl spor o klíče v době asi jeden rok před vraždou poškozeného, kdy mu údajně poškozený z malicherných důvodů vyhrožoval smrtí. K osobě poškozeného vypovídal před soudem i navržený svědek A. V., který potvrdil, že poškozený byl skutečně agresivní jak vůči odsouzenému, tak vůči němu osobně. Tento svědek popsal spor mezi odsouzeným a poškozeným, který se týkal klíčů od jejich společného bytu. Svědek V. uvedl, že v tomto konfliktu (rvačce), která se odehrála na Andělu u kostela, byl osobně přítomen, a tehdy rvačku vyhrál odsouzený, na to mu měl poškozený vyhrožovat zabitím. Sám měl být svědek rovněž obětí agresivního jednání poškozeného, kdy tento mu údajně zlomil horní čelist. K tomuto je třeba uvést, že sice soud nemůže vyloučit to, že se poškozený v minulosti choval agresivně ke svému okolí, ale skutečnosti, které popsali odsouzený a svědek nejsou natolik závažného charakteru, že by je bylo možno popsat jako předchozí zavrženíhodné jednání, které by mohlo vést soud k úvaze, že jednání odsouzeného by bylo možno posoudit podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, tj. jako trestný čin zabití. Za zavrženíhodné jednání se považuje v souladu s platnou judikaturou takové jednání poškozeného, které je mimořádně zlé, zraňující, ponižující, a zpravidla se za něj považuje opakované fyzické napadání, mučení, sexuální zneužívání, psychické týrání apod. Chování poškozeného tak, jak jej popsali odsouzený i svědek V. rozhodně těmto kritériím neodpovídá. Oba popsali jeden konflikt, který se odehrál mezi odsouzeným a poškozeným jeden rok před spácháním trestného činu, kdy navíc dle svědka V. potyčku vyhrál odsouzený, přičemž měla zaznít výhrůžka poškozeného směrem k odsouzenému do budoucna, že ho zabije. Další konflikt se týkal svědka, kterému měl poškozený zlomit horní čelist, avšak ani toto jednání nelze považovat za dlouhodobé zavrženíhodné jednání, protože toto se ani netýkalo odsouzeného, navíc svědek sám uvedl, že ani při svém ošetření v nemocnici nenahlásil, že mu bylo zranění způsobeno útokem jinou osobou, takže jej nelze ani objektivně prokázat. Za předchozí zavrženíhodné jednání poškozeného pak nelze považovat verbální útoky, výhrůžky, běžné fyzické napadání, které se nevyznačuje mimořádnou brutalitou apod. Soud se již v rámci původního řízení zabýval tím, že mezi odsouzeným a poškozeným došlo před vraždou ke konfliktu, který započal hádkou, a poté pokračoval rvačkou, ve které měl navrch poškozený. Pokud měl odsouzený tak velký strach z poškozeného, který mu měl vyhrožovat zabitím již do telefonu, ve kterém ho zval na schůzku na Xxxi, pak tam nemusel chodit. Je zřejmé, že výhrůžky poškozeného nepovažoval za natolik závažné a reálné, aby se setkání s ním

vyhnul. Pokud odsouzený argumentoval tím, že mu v rámci původního hlavního líčení nebyl dán prostor k vyjádření, pak toto musí soud odmítnout – odsouzený dostal dostatečný časový prostor k tomu, aby se k celé věci vyjádřil, on ale uváděl, že si skoro na nic nepamatuje, protože byl pod vlivem drog a léků. Nyní, téměř po dvou letech od vyhlášení odsuzujícího rozsudku, tvrdí, že si na vše rozpomenul, protože měl čas o všem přemýšlet. V rámci toho si i „vzpomněl“, že nůž, kterým čin spáchal, nepatřil jemu, ale přinesl ho na místo činu poškozený, čímž chtěl soud přesvědčit o tom, že jeho úmyslem nebylo poškozeného na takto frekventovaném místě zabít. Soud se nedomnívá, že odsouzený šel na místo činu poškozeného zabít, oba zúčastnění si šli vyjasnit nastalou situaci ohledně triček předaných přítelkyni poškozeného. Vysvětlení týkající se nože, které uvedl odsouzený v původním řízení, tj. že nůž nosil běžně při sobě, považoval soud za věrohodné, když nosit při sobě nůž ani není v rozporu se zákonem. Naopak současný obrat, kdy odsouzený popírá, že měl s sebou nůž, soud považuje za naprosto nevěrohodný. Skutečnost, že odsouzený vyndal nůž z jeho vlastní tašky, kterou si na místo činu přinesl, potvrdili i očití svědci, např. svědek J. F., který popsal, že odsouzený šel ke své tašce, která ležela asi 5 metrů od místa, kde se prali, sehnul se pro něco do tašky, vytáhl nůž, rukojeť nože omotal do igelitového sáčku, a následně začal poškozeného bodat, přičemž stalo se tak až tehdy, kdy poškozený již z místa činu odcházel pryč. Totéž uvedl i svědek P. S., který potvrdil, že nůž vytáhl odsouzený až ve chvíli, kdy poškozený vzájemnou šarvátku vyhrál a z místa odcházel, přičemž odsouzený vytáhl zavírací nůž, obalil ho do igelitky, která ležela na zemi, a vyrazil směrem za poškozeným. Již v původním řízení tedy bylo jednoznačně prokázáno, že ve rvačce zvítězil poškozený, a odsouzený byl tím, který na něj zaútočil až poté, co rvačka skončila. Ostatně odsouzený v jednom ze svých návrhů na povolení obnovy řízení sám uvedl, že když poškozený z místa činu odcházel, vyhrožoval mu, že příště to bude horší, a uvedl to ve chvíli, kdy z místa činu odcházel. I odsouzený tedy připustil, že na něj zaútočil až po ukončení konfliktu. Pokud odsouzený argumentoval tím, že svědci vypovídali rozporně, a že by měl soud vycházet pouze z kamerového záznamu, který byl na místě činu pořízen, pak k tomu je třeba uvést, že soud již v rámci původního řízení hodnotil všechny důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, a ohledně toho, jakým způsobem proběhl konflikt mezi tehdy obžalovaným a poškozeným, byl jednoznačně dovozen právě ze souhrnu všech provedených důkazů. Očití svědci se přitom nacházeli poměrně blízko obou aktérů, a jejich výpovědi byly vesměs souladné. Drobné nepřesnosti ve svědeckých výpovědích jsou běžnou záležitostí, se kterou se soud ve své praxi setkává, a jsou způsobeny šokem z prožité události, časovým odstupem, ale i individuální schopností toho kterého člověka zapamatovat si prožitý děj. Městský kamerový systém zachytil konflikt mezi oběma účastníky z větší dálky, ale přesto z něj bylo patrné, že ve rvačce měl navrch poškozený, a odsouzenému zasadil opakovaně údery do hlavy, a až po ukončení rvačky šel odsouzený ke své tašce, manipuloval s ní, a pak přistoupil k poškozenému a napadl ho.

9. Pokud odsouzený dále argumentoval tím, že svým útokem se chtěl poškozenému pouze pomstít, a nechtěl ho zabít, a soud by měl proto postupovat dle § 18 odst. 2 tr. zákoníku o skutkovém omylu, pak k tomu soud uvádí, že toto je zcela vyloučeno. Již v rámci odůvodnění rozsudku ze dne 07. 06. 2016 soud vyložil, že způsob útoku, který vedl odsouzený proti poškozenému, byl vedený střední až velkou silou, kdy poškozený utrpěl celkem 8 bodných ran, a to do krku, do břicha a do paží, přičemž poškozený neměl šanci takto vedený útok přežít ani při poskytnutí okamžité lékařské pomoci. Pokud odsouzený uvádí, že nechtěl poškozeného zabít, ale pouze poranit, pak ze způsobu útoku, který proti němu vedl, lze dovodit, že bodné rány vedené do oblasti těla, kde jsou uloženy životně důležité orgány, nemohou vést soud k jinému závěru než k tomu, že odsouzený věděl, že tímto způsobem poškozeného usmrtí. Pokud dále odsouzený v rámci řízení argumentoval tím, že se nikdo nezabýval tím, že mu poškozený mohl způsobit při předchozí rvačce otřes mozku, pak je třeba uvést, že odsouzený ihned po činu z místa činu utekl a několik dní se skrýval, a byl zadržen až po šesti dnech policejním orgánem. V té době již nebylo možno přezkoumat přesnou míru jeho intoxikace návykovými látkami, na kterou poukazoval, ani

nebylo možno zjistit, jaký byl jeho zdravotní stav bezprostředně po konfliktu proběhlém s poškozeným. Duševní stav odsouzeného ale byl pečlivě zkoumán v původním řízení znalci z oboru psychiatrie a psychologie, kteří konstatovali, že pokud by měl odsouzený řadu let užívat návykové látky, které uváděl, byla by zřejmá, v důsledku vynucené abstinence po vzetí do vazby, rozvinutá tělesná závislost, což u něj zjištěno nebylo. Znalci rovněž vyloučili u odsouzeného duševní chorobu a uvedli, že vražedný akt na vrcholu konfliktu mezi odsouzeným a poškozeným lze plně vysvětlit v rámci projevů osobnosti odsouzeného, jak byly zaznamenány v minulosti, a rovněž připomněli, že jednání odsouzeného po činu, kdy nejprve klidně a nenápadně z místa činu odcházel, rozběhl se až po chvíli, a následně se několik dní skrýval, svědčí o plně vědomém a zcela účelném jednání.

10. V dané věci je třeba konstatovat, že odsouzený nepředložil žádné skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve, odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o trestu. Ani po výslechu svědka V. ve vztahu k osobě poškozeného se soud nedomnívá, že by bylo možno uvažovat o změně v právní kvalifikaci jednání odsouzeného, tj. že by trestný čin, pro který byl ods. A. odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze dne 07. 06. 2016, měl být posouzen dle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, příp. dle § 145 odst. 3 tr. zákoníku. Je třeba rovněž uvést, že námitkami odsouzeného proti použité právní kvalifikaci se již podrobně zabýval i Vrchní soud v Praze v rámci odvolacího řízení a Nejvyšší soud ČR v rámci řízení dovolacího a veškeré argumenty odsouzeného v tomto směru byly odmítnuty.
11. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno, a návrh odsouzeného na povolení obnovy řízení byl jako nedůvodný zamítnut.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat stížnost do tří dnů ode dne oznámení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Stížnost má odkladný účinek.

Praha dne 09. dubna 2018

JUDr. Kateřina Radková
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.P.